

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **T. T. P.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Petrou Mráčkovou
sídlem Myslíkova 284/32, 120 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2024, č. j. OAM-30/ZA-ZA11-HA13-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2024, č. j. OAM-30/ZA-ZA11-HA13-2024 (dále též

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

„napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je věcně nesprávné, neodůvodněné, nepřiměřené a nezákonné, nebyl dostatečně zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Tyto námitky dále konkretizoval.
3. Žalovaný nepřihlédl ke všem shromážděným podkladům pro vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný dostatečně nezohlednil skutečnosti, které žalobce žalovanému sdělil při třech pohovorech k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v důsledku čehož napadené rozhodnutí není řádně odůvodněno tak, aby mělo podklad ve spise. Žalovaný některá tvrzení žalobce zlehčoval, zpochybňoval a některá úplně vypustil.
4. Žalovaný se dostatečně nevypořádal s opatřenými podklady o zemi původu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze konstatoval, že situace ve X z hlediska svobody náboženského vyznání není zcela příznivá, avšak to podle žalovaného neznamena, že veškeré obyvatelstvo X je orgány veřejné moci pronásledováno ve smyslu zákona o azylu či mezinárodních právních předpisů z oblasti uprchlictví. Žalobce poukázal na to, že přitom právě z podkladů, které opatřil žalovaný, vyplývá, že členové církve Matky Boží (Sdružení Ducha svatého božího či Boží církve) jsou ve X pronásledováni a praktikování jejich náboženství je jim zakazováno a znemožňováno. Žalovaný nevyhodnotil podklady řádně.
5. Žalovaný nesprávně vyhodnotil důvod, pro nějž žalobce vycestoval z vlasti (ekonomické důvody) a který žalobce shledává neprokázaným. Dle žalobce je zřejmé, že pokud bude v České republice pobývat na základě udělení mezinárodní ochrany, bude chtít pracovat, aby se uživil. Primárním důvodem vycestování však byla a je důvodná obava z pronásledování z důvodu náboženského vyznání žalobce, které je ve X zakázáno a za nějž jsou jeho příznivci pronásledováni. Žalobce je přesvědčen o tom, že uvedl natolik závažné skutečnosti, aby mu byla udělena mezinárodní ochrana, postup žalovaného je v rozporu s § 12 zákona o azylu.
6. Žalovaný dle žalobce rovněž postupoval nesprávně, když mu neudělil doplňkovou ochranu podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť jsou dány zákonné důvody k jejímu udělení. Žalobci v zemi původu hrozí kruté, nelidské a ponižující zacházení, přičemž nepřichází v úvahu domáhat se efektivní ochrany u orgánů veřejné moci, když právě ta podniká kroky proti členům církve, jíž je žalobce členem. Žalovaný se sice v napadeném rozhodnutí zabýval otázkou důvodnosti udělení doplňkové ochrany, ale při posuzování podmínek dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu odkázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), kterou blíže nespécifikoval, žalobce tak nemá možnost se k ní vyjádřit, jde o vadu napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný popřel oprávněnost žalobních námitek a nesouhlasil s nimi, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu, odkázal zejména na obsah správního spisu (žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď

žalobce při pohovoru, shromážděné písemné podklady) a na napadené rozhodnutí, trval na jeho správnosti.

8. Žalovaný zjistil skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Příklad posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se každým tvrzením, které žalobce poskytl, a tato tvrzení následně vyhodnotil. Opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí.
9. V řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je legalizace pobytu žalobce na území ČR, neboť zde hodlá zůstat a také pracovat. Žalobce návrat odmítá z důvodu svého členství v tamní nelegálně působící církvi, obává se potíží s policií a jednání své rodiny.
10. Námitky jsou v rovině obecného nesouhlasu, žalovaný přitom provedl dokazování podrobně a úplně, opatřil si dostatečné množství aktuálních informací o zemi původu, zabýval se všemi okolnostmi případu, důvody k udělení mezinárodní ochrany neshledal, což srozumitelně odůvodnil. Dle judikatury NSS má žalobce povinnost tvrzení, která má zásadní význam pro tvorbu rámce zjišťovaného skutkového stavu. Pro to, aby žalobce tuto povinnost splnil, udělal žalovaný maximum.
11. Jestliže žalobce skutečně praktikoval po relativně dlouhou dobu ve vlasti svou víru, aniž by proti němu zasáhly orgány veřejné moci, není rozumný důvod se domnívat, že by v této činnosti nemohl po návratu pokračovat za stejných podmínek. Jeho víru neschvalovala manželka, ale nijak mu ji nezakazovala.
12. Žalovaný dodal, že žalobce neměl nejmenší problém s vycestováním z vlasti na cestovní pas s jeho pravou totožností, což svědčí o nezájmu X orgánů veřejné moci o jeho osobu. S vydáním cestovního dokladu by ho totiž v jiném případě mohli zadržet, či mu znemožnit opuštění vlasti. Na uvedené žalovaný odkázal i v souvislosti s neudělením doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalobce ve X zanechal rodinu, přičemž není žádné známky toho, že by oni byli jakkoli pronásledováni. Nelze dovodit, že by byl žalobce po návratu do vlasti zadržen či pronásledován.
13. Konstatoval, že mezinárodní ochrana je institutem legalizujícím pobyt na území ve zcela výjimečných případech a nelze ji zaměňovat za jiné formy pobytu obsažené v zákoně o pobytu cizinců. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu pro její nedůvodnost v plném rozsahu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

14. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 8. 1. 2024 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 11. 1. 2024 poskytl žalobce údaje k podané žádosti, v nichž uvedl, že je státní příslušností X, není v žádné politické straně ani skupině, je ženatý, má dvě dcery, přičemž manželka s dětmi žije ve X, je protestantský křesťan, cítí se zcela zdravý, má čistý trestní rejstřík, dříve pobýval na maďarské pracovní vízum od 23. 3. 2023 v řádu pár týdnů v Maďarsku a následně v polovině dubna 2023 docestoval vlakem do ČR. K důvodu žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že musel opustit X pro své členství v protestantské církvi, neboť i když jde o náboženství povolené, vláda na ně vyvíjí tlak a nemá je ráda. Z toho důvodu byli tři členové zadrženi, než žalobce vycestoval ze země.

15. Téhož dne byl s žalobcem proveden pohovor, v němž uvedl, že je od 22. 10. 2022 členem církve Sdružení Ducha svatého božího. Vypověděl, že bylo založeno v Jižní Koreji roku 1964 a je rozšířené v 185 státech. Toto náboženství není ve X schvalováno, vláda se snaží tlumit činnost přívrženců a některé členy zadržela, protože bojovali za oficiální fungování této církve a zveřejňovali na internetu, čeho se vláda proti nim dopouští. Orgány veřejné moci kontrolují činnost církve a zakazují setkávání. Pokud je odhaleno setkání přívrženců, policie je rozhání a osoby ve vedení (kněze) zadrží. V důsledku toho se členové církve setkávají většinou tajně mimo kostely. Žalobce osobně však nikdy problém s orgány veřejné moci neměl (s vládou či policií). O údajném zadržení osob věděl z doslechu nebo z novin. Slyšel, že se zadrženými proběhl soud a víc už o nich neví. Na dotaz, zda se v křesťanské komunitě projevoval aktivně, uvedl, že se stal členem 22. 10. 2022, tudíž byl nový a setkával se s ostatními mimo kostel. S jeho náboženským vyznáním nesouhlasila jeho rodina, která mu zakazovala jej praktikovat. Konflikt měl žalobce s rodiči, protože chtěl odstranit rodinný oltář k uctívání zemřelých předků. Víra mu totiž takové uctívání zakazuje. Manželka nesdílí toto náboženské vyznání. K rozhodnutí opustit vlast v lednu roku 2023 ho vedla obecná obava proto, že je členem dané církve. Původně přicestoval do Maďarska na pracovní vízum, ale po pár týdnech se přesunul do ČR za tetou, která je jeho jediným příbuzným v ČR. Právě teta žalobci poradila podat žádost o azyl. Pokud nedostane azyl v ČR, odcestuje do Maďarska a podá žádost o azyl tam. Kdyby se vrátil do vlasti, rodina by mu nedovolila pokračovat v praktikování tohoto náboženství a bál by se problémů s policií pro jeho členství v církvi. Protokol o pohovoru byl žalobci přetlumočen za účelem kontroly správnosti.
16. Dne 29. 2. 2024 byl proveden doplňující pohovor, v němž žalobce uvedl, že v Maďarsku chtěl pracovat, ale nesehnal tam práci a v ČR by rád pracoval pro tetu, která má bistro v Praze. Dále uvedl, že trvá na svém členství v protestantské církvi Sdružení Ducha svatého božího a dodává, že ho k víře dovedl jeho známý. Ke svému členství v církvi uvedl, že má ve X dokumenty prokazující jeho členství a tyto dokumenty může do týdne doložit (učinil tak fotokopii členského průkazu dne 8. 3. 2024 – pozn. soudu). Sám žalobce o církvi uvedl pouze to, že působí ve X od roku 2001 a nic dalšího k tomu nemá. Na dotaz žalovaného uvedl, že uctívají boha Ahn Sahng-hong, tedy Korejce, který jejich církev založil. Kvůli víře měl největší konflikt s jeho rodiči, kteří ho odstraní z rodiny, pokud zůstane součástí církve. Shodně odkázal na konflikt ohledně oltáře popsany výše. Manželka byla pouze naštvaná za jeho vstup do církve. Manželku opustil v těhotenství s druhou z dcer a odjel do Evropy kvůli tomu, že si tu chce najít práci, žalobce je s manželkou v občasném telefonickém kontaktu. Na dotaz žalovaného, proč žalobce minule vypověděl, že je náboženství ve X povoleno, ale není schvalováno, uvedl, že církev není ve X uznána a působí nelegálně. Žalovaný upozornil žalobce na to, že v poskytnutí údajů uvedl, že je jeho náboženství ve X povoleno a nyní tvrdí opak. K tomu žalobce uvedl, že při minulém pohovoru uvedl, že je zakázáno a že nepozná, zda tlumočník tlumočil správně to, co řekl, ale trvá na tom, že náboženství není povolené. Také uvedl, že protestantské křesťanství je ve X zakázáno. Dále žalovaný přistoupil ke dvěma internetovým článkům, které žalobce doložil na podporu svých tvrzení o zatýkání členů církve. Žalovaný shrnul, že z nich nevyplývají žalobcem tvrzené skutečnosti o zatýkání. K tomu žalobce uvedl, že ví o tom, že byli zatčeni tři lidé z jeho církve, ale neví, zda jsou ve vězení, tlumočník mu při minulém pohovoru sdělil, ať doloží důkaz, tak vyhledal na internetu články, které nečetl, jen je přelétl očima, jeho osobně se články netýkají. Žalovaný zmínil, že články se týkají Církve matky boží, žalobce však

uvedl, že je členem církve Sdružení Ducha svatého božího, žalobce odpověděl, že je členem Církve matky boží, ne církve Sdružení Ducha svatého božího, poté uvedl, že uvnitř v církvi používají název Církve matky boží, ale veřejnost je zná pod jménem církev Sdružení Ducha svatého božího, jde o stejnou církev. Články prý žalobce nečetl. K dotazu žalovaného ohledně směru jeho protestantského křesťanství uvedl, že jde směrem k tomu Korejci. Na dotazy žalovaného ohledně církve samotné žalobce doplnil, že setkání probíhala každou sobotu u někoho v domě, při setkání četl jeden člověk knihu Sach Kinh Thanh (přeloženo jako „bible“), která je o tom, jak praktikovat víru, a ostatní po něm slova opakovali. Kromě čtení nic dalšího nedělali. V ČR žalobce víru nepraktikuje, protože tu nikoho nemá. Žalobce nikdy nebyl na mši, neví, jak mše probíhá, neví, jak se nazývá posvátná kniha křesťanů a spasitelem v křesťanské víře je podle něho ten Korejec. Žalobce si je vědom faktu, že Ježíš Kristus byl ukřižován, že se jeho matka jmenovala Marie a zná pouze jeden křesťanský svátek, tedy 24. 12. jako den, kdy se Ježíš Kristus narodil. Žalobce není pokřtěn, nezná význam křtu a nic mu neříkají ani pojmy jako Svatá Trojice, Adam a Eva, modlitba, kterou odkázal Ježíš křesťanům nebo desatero. Jeho víra žalobci nic nepřikazuje ani nezakazuje a díky ní se vznáší v nebi. K upřesnění hlavního důvodu odjezdu z vlasti žalobce uvedl, že se bojí, že bude mít problémy s policií kvůli tomu, že je jeho církev nelegální, ačkoliv žádné potíže před odjezdem neměl. Toho se obává, protože při vyřizování maďarského víza, se policie začala zajímat o lidi ve víře, proto má strach, že se o něho budou zajímat. Na to mu žalovaný přestřel, že podle jeho názoru je skutečným důvodem jeho žádosti práce v ČR. K tomu žalobce jen uvedl, že chce mít papíry v ČR, chce tu trvale zůstat a bydlet. Byl by rád, když by za ním poté přicestovala i manželka s dcerami.

17. Dne 28. 3. 2024 byl proveden další doplňující pohovor, v němž žalobce uvedl, že při vycestování neměl žádné potíže a prvně do Maďarska cestoval, protože znal prostředníka, který mu vyřídil maďarské vízum. Do ČR rovnou nepřicestoval, protože prostředníka pro sehnání českého víza neznal. Podat žádost o mezinárodní ochranu mu poradila teta cca týden před jejím podáním. K otázce víry se žalovaný dotázal na rozporné informace ohledně toho, zda mu tedy víra něco přikazuje či zakazuje. K tomu žalobce doplnil, že trvá na tvrzení z prvního pohovoru, kde uvedl, že zakazuje uctívání předků a že při předchozím pohovoru asi špatně rozuměl tlumočnicku. K rozporu mezi názvy církve trval na tom, že oba názvy se vztahují k jedné a té samé církvi. Žalovaný následně požádal žalobce, aby název své církve napsal na papír, což žalobce učinil. Text, který žalobce napsal, je podle překladu tlumočnice shodný s tím, který je uveden v člancích doložených žalobcem. Žalobce však na konec přidal slovo „me“, které se v člancích neobjevuje a znamená v překladu „matka“, tudíž napsaný název je v překladu „Církev Sdružení Ducha svatého božího a Matky boží“. K tomuto rozporu žalobce uvedl, že trvá na svém vyjádření o totožnosti církví. Žalobce zde víru nadále nepraktikuje, protože nemá knihu, ale doma ve X ji podle jeho slov praktikoval. O církvi se dozvěděl od známého a motivem pro vstup do církve bylo, že půjde po smrti do nebe. To, že je církev nelegální, se dozvěděl od členů církve na přelomu roku 2022 a 2023, tedy v době, kdy byli tři členové zadrženi. Dále doplnil, že lidé s vyšším postavením, kteří čtou z bible, se nazývají učitelé a mimo čtení vždy rozdávají svatou vodu (to žalobce nedopatřením dříve nezmínil), kterou mimo jiné musel žalobce vypít i při vstupu do církve. Při svém přijímání musel ještě říct slib, který žalovanému zopakoval. Při přijímání nejedli žádné jídlo a na setkáních nezpívali. Při dotazu žalovaného na to, zda žalobci církev vydala nějaké osvědčení o jeho přijetí, řekl, že nevydala (dne 8. 3. 2024

zaslal žalobce žalovanému kopii členské karty – pozn. soudu). Členskou kartu dal žalobci jeho známý asi týden po vstupu do církve. Žalovaný s žalobcem prošel detaily karty a dotázal se na originál. Žalobce však originál opatřit nemůže, protože je karta ve X a nemá mu ji kdo zaslat. K modlitbám doplnil, že na setkáních jsou muži a ženy spolu. U modliteb seděli a opakovali je, žalobce se modlil i doma. Dále žalobce doplnil, co ještě ví o ukřižování Ježíše Krista a odrecitoval žalovanému, co opakovali při setkáních s ostatními přívrženci církve. Žalobce se zúčastnil asi 15–16 sobotních setkání, která organizoval učitel K. v domě jeho rodičů, při nichž účastníci přiznávali svou vinu. Přívrženci se mezi sebou oslovují „kamarád“. O zadržení kněží, o nichž hovořil v předchozích pohovorech, pouze slyšel, nebyl tomu přítomný. Žalobce neví, co znamená slovo „amen“, ani význam svátku Letnice, což jsou podle žalovaného pro církev žalobce nejdůležitější svátky, nevěděl ani přezdívku korejského zakladatele jeho církve. Žalobce už nechtěl víc dodat.

18. Součástí správního spisu je Informace OAMP, 14. 6. 2023, X – Bezpečností a politická situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv; Společná zpráva organizací Chraňte ochránce, X síť pro lidská práva a X sdružení nezávislých novinářů zveřejněná výborem OSN pro lidská práva, 2024 (dále jen „Společná zpráva organizací Chraňte ochránce“); reportáž z pražské mise Boží církve „Církev boha otce a bohyně matky“; článek Korejská „Boží církev“, Bůh má nejméně dvě tváře – jednu ženskou; pokyny Ministerstva vnitra X číslo: 5254/BNV-TGCP ve věci několika úkolů týkajících se „církve Boha Matky“ ze dne 15. 9. 2023. Nad rámec žalovaným shromážděných podkladů jsou součástí spisu dva články, které doložil žalobce dne 16. 1. 2024 (úředně ověřený překlad na l. 27-33) na podporu svých tvrzení o zatýkání členů církve, a písemnost, jež má prokazovat členství v Církvi matky boží, kterou žalobce doložil dne 8. 3. 2024.
19. Dne 15. 5. 2024 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady ve spise, žalobce se s obsahem podkladů seznámit nechtěl, nechtěl se k nim vyjádřit ani navrhnout doplnění. Žalobce k vlastnímu tvrzení ohledně neexistence osvědčení o jeho přijetí do církve při posledním doplňujícím pohovoru dodal, že členskou kartu, kterou předložil žalovanému, mu vydali až po pohovoru (přesné datum si nepamatuje), kopii mu poslala manželka.
20. V napadeném rozhodnutí ze dne 29. 5. 2024 žalovaný rekapituloval všechna tvrzení žalobce uvedená v průběhu správního řízení. Dále dospěl k závěru, že tvrzeným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany je legalizace pobytu žalobce na území ČR, neboť zde chce zůstat a pracovat. Žalobce návrat do X odmítá, protože se z důvodu svého členství v tamní nelegálně působící církvi obává potíží s orgány veřejné moci a s rodiči.
21. Žalovaný neshledal důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, žalobce není členem politické strany, nikdy nebyl politicky aktivní, ve X neměl problémy se státními ani bezpečnostními složkami. Žalovaný neshledal ani důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný svůj závěr opřel o tvrzení žalobce vyplývající z doplňkových pohovorů, v nichž uvedl, že chce v ČR zůstat, pracovat a chce, aby jeho manželka s dětmi přijela za ním. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003 - 47 a rozsudek téhož soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94, z nichž souhrnně vyplývá, že azylové řízení je specifickým druhem řízení, prostřednictvím kterého se poskytuje ochrana cizím státním příslušníkům, kteří jsou v zemi původu

pronásledování nebo mají odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu zákona o azylu, přičemž je patrné, že není prostředkem legalizace pobytu. Ke sdělení žalobce o práci v bistru u jeho tety žalovaný dodal, že nejde o azylově relevantní důvod. K otázce víry a příslušnosti žalobce k protestantské církvi žalovaný uvedl, že z článků, které žalobce doložil, vyplývají popisné informace o církvi jako takové, dále že je opravdu nelegální, protože popírá tradiční kulturu ve X, nicméně nikterak nedokládají, že by docházelo k zatýkání členů církve. Žalobce k tomu dodal, že se s články neseznámil, pouze je přelétl očima. Ze Společné zprávy organizací Chraňte ochránce vyplývá, že církev je ve X nelegální a je pronásledována orgány veřejné moci. Z pokynů Ministerstva vnitra X vyplývá, že ministerstvo žádá lidové výbory provincií a centrálně řízených měst, aby zvýšily aktivity pro její rázné potírání a organizační zrušení. Dále se žalovaný zabýval rozporem v názvu církve, neboť žalobce nejprve v pohovoru uvedl, že je členem Sdružení Ducha svatého božího a v doplňujícím pohovoru uvedl, že je členem církve Matky boží. Žalovaný ohledně toho připustil, že jmenované církve jsou opravdu totožné, a to na základě vlastnoručně napsaného názvu žalobcem po překladu tlumočnickem. Dle žalovaného by však bylo logické, pokud by žalobce uváděl pravý název církve, když je jejím členem, právě členové ji tak nazývají a sám žalobce změnil název až po konfrontaci s jím doloženými články. K členské kartě, jejíž fotokopii žalobce doložil dne 8. 3. 2024, žalovaný uvedl, že označení církve se neshoduje s názvem církve Matky boží uvedeným v pokynech X ministerstva vnitra, na nějž odkazuje Společná zpráva organizace Chraňte ochránce. Dalším rozporem v tvrzeních žalobce, který se týká dokladu o členství je, že žalobce nejprve uvedl, že má členskou kartu, jejíž fotokopii předložil žalovanému dne 8. 3. 2024 a následně při posledním doplňujícím pohovoru dne 28. 3. 2024 uvedl, že nemá žádné osvědčení o přijetí do církve. K tomuto rozporu žalobce uvedl při seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, že mu byla členská karta vydána až po pohovoru a přesné datum si nepamatuje. V posledním pohovoru však současně uvedl, že členskou kartu dostal cca týden po vstupu do církve (22. 10. 2022). V důsledku těchto rozporů žalovaný nepřiložil této písemnosti žádnou důkazní hodnotu. Další rozpor ve výpovědi žalobce žalovaný shledal v jím nejprve uváděném zákazu uctívání předků a následně uváděné skutečnosti, že jeho víra mu nic nepřikazuje ani nezakazuje. Dále v tvrzení, jakým způsobem probíhá setkávání členů církve. Žalobce nejprve uvedl, že pouze čtou, ale v následujícím pohovoru uvedl, že čtou, ale ještě pijí svatou vodu. Tento rozpor žalobce vysvětlil tak, že tuto skutečnost zapomněl zmínit. Stejně tak žalovaný shledal další rozpor v tvrzení ohledně legálnosti či nelegálnosti žalobcem zastávané církve. V poskytnutí údajů uvedl, že je členem legální protestantské církve, zatímco v doplňujícím pohovoru uvedl, že jeho církev je nelegální. Žalobce žalovaného nepřesvědčil o pevnosti jeho víry i tím, že od svého příjezdu do ČR ani jednou víru nepraktikoval, v ČR mu přitom nebezpečí jistě nehrozí. Žalovaný si je vědom toho, že žalobce tak podle jeho tvrzení nečiní, protože nemá k dispozici bibli (Sach Kinh Thanh), ale podle žalovaného nemá v době internetu problém si tuto opatřit jiným způsobem, ve X se dle svého tvrzení modlil i sám. Žalovaný tak dospěl k závěru o nevěrohodnosti náboženského přesvědčení žalobce. Dále žalovaný konstatoval, že i když by žalobce opravdu praktikoval víru některé nelegální církve, neshledal v žalobcově případě pronásledování z důvodu náboženského přesvědčení, neboť jak žalobce sám uvedl, neměl osobně s orgány veřejné moci nejmenší problém. Jediný, s kým žalobce skrz jeho náboženské vyznání problém měl, byli jeho rodiče, to však azylově relevantní důvod nepředstavuje. Žalobce neměl problém s vycestováním, což svědčí o tom, že tamní

orgány veřejné moci nejeví o žalobce zájem. Žalovaný také upozornil na velkou časovou prodlevu mezi přicestováním do ČR a samotným podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný s ohledem na výše uvedené skutečnosti nesdílel žalobcovu obavu z pronásledování ze strany orgánů veřejné moci v případě návratu do vlasti.

22. Žalovaný neshledal u žalobce ani existenci důvodu pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu, zabýval se celkovou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu, zjistil, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou a zdravou osobou, která je schopna vykonávat práci. Podotkl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je udělován pouze za výjimečných okolností, kdy nebyl shledán důvod k udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a kdy by bylo nehumánní azyl neudělit. V případě žalobce však žalovaný takové okolnosti neshledal.
23. Žalovaný neshledal ani splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, odst. 2 zákona o azylu. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by mu mohla hrozit podle tamního trestního zákoníku při návratu do vlasti vážná újma formou trestu smrti či poprav. Stejně tak žalovaný neshledal, že by žalobci při návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání. Zabýval se obecnou situací ve X, která z hlediska ochrany lidských práv není ideální, žalobce však není politicky aktivní a neměl za celý život jediný incident s tamními orgány veřejné moci, natož v míře odpovídající mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, státní orgány o něj nejevily zájem. Žalovaný uznal, že situace se svobodou náboženství není ve X zcela příznivá, ale nelze z této skutečnosti vyvozovat, že by všichni obyvatelé X byli pronásledováni ve smyslu zákona o azylu, každá žádost musí být posuzována individuálně. Žalovaný uvedl, že pro udělení doplňkové ochrany musí nebezpečí reálně a bezprostředně jednotlivci při návratu hrozit. Žalovaný neshledal obavy žalobce ze zadržení policií oprávněnými a odůvodněnými, v jeho případě nelze dovodit hrozbu vážné újmy ze strany tamních orgánů veřejné moci, neboť podle svého tvrzení nikdy neměl problémy s tamními státními orgány, odkázal na nevěrohodnost žalobce, měl za to, že jediným důvodem jeho žádosti je legalizace pobytu v ČR, následné zaměstnání a příjezd manželky a dětí do ČR.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

24. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.
26. Žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, neboť nepřihlédl ke všem shromážděným podkladům pro vydání napadeného rozhodnutí. K tomu soud konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl podklady, z nichž při svém rozhodování vycházel, mimo výpověď žalobce tyto podklady sestávají z informací o

zemi původu opatřených žalovaným a dále i ze dvou článků, které předložil žalobce na podporu svých tvrzení o zadržení členů církve v jeho vlasti. Žalovaný konkrétně uvedl, co z těchto podkladů pro rozhodnutí vyplývá. Žalovaný provedl všechny důkazy, které byly potřebné k prokázání rozhodných skutečností. Z článků předložených žalobcem pak např. nijak nevyplynuly informace, které by jakýmkoliv způsobem podpořily tvrzení žalobce o zadržení členů církve orgány veřejné moci, články obsahovaly pouze všeobecné informace o církvi jako takové. Tyto a všechny další písemné podklady žalovaný shrnul na str. 7 a 11-12 napadeného rozhodnutí. Stejně tak žalovaný shrnul všechny zaznamenané výpovědi žalobce. Nelze se tak ztotožnit s námitkou, že žalovaný nepřihlédl ke všem shromážděným podkladům, kterou žalobce nijak blíže nekonkretizoval.

27. Dále žalobce namítal, že žalovaný dostatečně nezohlednil skutečnosti, které žalobce žalovanému sdělil při třech pohovorech, a jeho tvrzení zlehčoval či je zcela vypustil. Ani zde však žalobce konkrétně neidentifikoval, jaké věcné skutečnosti tvrzené žalobcem žalovaný nezohlednil či je bagatelizoval. Soud přitom nemůže za žalobce žalobní body domýšlet, je na žalobci, aby specifikoval, jakých konkrétních pochybení se žalovaný dopustil. Soud tak k této námitce může pouze konstatovat, že žalovaný se všemi tvrzeními žalobce důkladně zabýval, tato tvrzení vyhodnotil z hlediska jejich věrohodnosti i v souvislosti s informacemi o zemi původu, a následně i z hlediska jednotlivých důvodů pro poskytnutí mezinárodní ochrany, což soud více odůvodní níže. Tato námitka tak není důvodná.
28. K námitce, dle které se žalovaný nedostatečně vypořádal s opatřenými podklady o zemi původu, ze kterých dle žalobce plyne, že mu hrozí pronásledování z důvodu praktikování náboženství nelegálně působící církve Matky boží (Sdružení Ducha svatého božího), uvádí soud následující.
29. Podle ust. § 12 zákona o azylu: *Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec dle písm. a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo dle písm. b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
30. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu: *Pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*
31. Podle rozsudku NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008 – 119, musí žadatel pro vznik nároku na azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu kumulativně splnit následující prvky definice uprchlíka: „(1) Musí se nacházet mimo zemi svého původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci); (2) musí mít odůvodněný strach (...); (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování (...); (4) ochrana v zemi původu selhala (...); (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů (...); a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (viz § 15 zákona o azylu).“
32. Jedním z kritérií, které musí být kumulativně naplněno, je pronásledování z azylově relevantních důvodů, které jsou rozvedené v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce uvedl, že má obavy z problémů s orgány veřejné moci, které by mohly nastat v případě návratu

do jeho vlasti v důsledku jeho příslušnosti k náboženskému společenství působícímu ve X. Tato církev je v zemi původu nelegální a jak vyplývá i ze Společné zprávy organizací Chraňte ochránce je orgány veřejné moci potírána a pronásledována, což ostatně sám žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl. Na tomto místě soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019-77, podle něhož: „*Odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství ve smyslu § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, může být shledán i v případě příslušníka určitého náboženského společenství, který v minulosti nebyl vystaven žádnému konkrétnímu aktu pronásledování, pokud bude v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že už z důvodu jeho členství je přiměřeně pravděpodobné, že by pronásledování z tohoto důvodu byl v budoucnu vystaven. Takovou přiměřenou pravděpodobnost pronásledování lze shledat i v důsledku kriminalizace členství v daném náboženském společenství, přičemž rozhodující je zejména pravděpodobnost stíhání takové skutkové podstaty v praxi země původu žadatele o mezinárodní ochranu.*“

33. Žalovaný se však nejprve zabýval posouzením věrohodnosti žalobce týkající se jeho víry a příslušnosti k církvi Matky boží (resp. Sdružení Ducha svatého božího). Otázka hodnověrnosti výpovědi žadatele je z hlediska rozhodování o udělení mezinárodní ochrany ve většině případů zcela zásadní, neboť jak dovodil NSS ve svém rozsudku ze dne 30. 6. 2010, č. j. 9 Azs 17/2010-193: „...otázka věrohodnosti tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu je svým způsobem neuralgickým bodem celého procesu rozhodování o udělení mezinárodní ochrany, neboť zcela zásadním způsobem ovlivňuje další postup ve věci, jakož i její konečný výsledek.“ Právě na základě výsledku tohoto posouzení by žalovaný případně následně zjišťoval, zda by žalobci jakožto skutečnému příslušníkovi jmenované církve mohlo hrozit pronásledování či vážná újma ve smyslu zákona o azylu. Soud též odkazuje na rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2024, č. j. 5 Azs 144/2024-31, v němž se k otázce výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu v azylovém řízení a rozložení důkazního břemene vyjádřil tak, že: „[Ž]adatel nese břemeno tvrzení, které je dále ve vzájemné interakci se správním orgánem rozvíjeno a doplněno i břemenem důkazním. V aplikační praxi se v tomto směru hovoří o tzv. sdíleném důkazním břemenu, neboť je rozloženo mezi žadatele a správní orgán. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel (byť především vlastní věrohodnou výpovědí), nicméně správní orgán je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí výpověď žadatele, tak těch, co ji podporují.“ Žalovaný má tak mimo jiné povinnost žalobcem vylíčený azylový příběh posoudit nejen jednotlivě, ale i ve vzájemné souvislosti se všemi ostatními podklady, přičemž pokud není žalobce důvěryhodný ve smyslu azylového příběhu, je poté nadbytečné se zabývat otázkou možného pronásledování či újmy při návratu do země původu. Pokud totiž jeho příslušnost k nelegálně působící církvi není věrohodná, pronásledování ani újma v zemi původu z důvodu náboženského vyznání vzniknout nemohou, tedy absentuje azylově relevantní důvod.
34. Žalovaný po zhodnocení výpovědi žalobce ohledně jeho náboženského přesvědčení dospěl k závěru o její nevěrohodnosti, soud se s tímto závěrem ztotožňuje.
35. Obecně se k otázce věrohodnosti výpovědi žadatelů o mezinárodní ochranu vyjadřoval NSS v rozsudku ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, v němž uvedl, že: „žalovaný by měl zaměřit pohovor s žadatelem a jeho výpověď by následně měla být řádně vyhodnocena dle obecně uznávaných indikátorů hodnověrnosti (věrohodnosti), jak jsou v podstatě shrnuty v čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice. Mezi ně patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost

žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní, její plausibilita ve světle mimo jiné relevantních informací o zemi původu atd.“

36. Otázku věrohodnosti náboženského vyznání vymezil NSS ve svém rozsudku ze dne 19. 8. 2004, č. j. 4 Azs 152/2004-36: *„je obtížné, ne-li nemožné stanovit jakákoliv měřítko hodnocení subjektivních znalostí člověka o náboženství nebo víře, na druhou stranu však lze jistou, alespoň minimální, povědomost o této víře od žadatele o mezinárodní ochranu, který tvrdí, že zastává určitá náboženská přesvědčení, o která opírá své azylově relevantní důvody, požadovat v těch případech a v tom rozsahu, které odpovídají osobním charakteristikám daného žadatele i charakteristikám prostředí, z něhož pochází. Správní orgán se tedy věrohodností žadatele o mezinárodní ochranu musí zabývat a věc hodnotit v celkovém kontextu, kupř. zvážit i tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu o hloubce jeho víry, délce doby, po kterou danou víru vyznává, zapojení se do náboženského života příslušné komunity, vzít v úvahu jeho celkový prezentovaný duchovní vývoj apod.“* Srov. též rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2014, č. j. 5 Azs 2/2013-26, č. 3085/2014 Sb. NSS. V rozsudku ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 128/2005-50 NSS upřesnil, že: *„Pokud žadatel tvrdí, že pro svoji víru pronásledován, musí věrohodně vyložit, v čem jeho víra spočívá, jak se projevuje navenek a s kým dalším a jakým způsobem ji praktikoval.“*
37. Soud shledal, že žalovaný postupoval výše nastíněným způsobem, tedy poskytl žalobci dostatečný prostor, aby vylíčil svůj azylový příběh, pokládal mu relevantní dotazy, které se vztahovaly k jeho náboženskému vyznání (např. co ví o křesťanství a o dané církvi, zda zná modlitbu, jaké jsou nejdůležitější svátky, co je pro něj u jeho náboženství důležité, jak často své náboženství praktikuje, jak probíhají setkání církve, jak byl žalobce nábožensky aktivní v zemi původu a následně v ČR apod.). Žalovaný pak zjištěné skutečnosti posoudil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, doplnil je o další relevantní podklady (informace o zemi původu, zprávy a články vztahující se k dané problematice). Na základě těchto zjištění pak žalovaný učinil závěr, že výpověď žadatele je nevěrohodná.
38. Žalovaný s žalobcem provedl celkem tři pohovory, které poté vyhodnotil a v napadeném rozhodnutí řádně vysvětlil, v čem konkrétně shledal rozpory v žalobcových tvrzeních. První rozpor spočíval již v tom, že žalobce nejprve samotnou církev označil za povolenou a až v doplňujících pohovorech za nelegální. Žalobce k tomu neuvedl žádné přesvědčivé vysvětlení, odvolával se sice na tlumočení, nicméně soud k tomu dodává, že žalobce si nechal protokol o prvním pohovoru pro kontrolu ještě jednou přetlumočit a žádné námítky nevzněsl. Další rozpory vznikly ohledně členského průkazu žalobce; při prvním doplňujícím pohovoru tvrdil, že je nositelem členského průkazu církve a obdržel jej týden po vstupu do církve (což muselo být v říjnu 2022), při seznámení se s podklady však tvrdil, že mu tento doklad vydali až po pohovoru u žalovaného (všechny proběhly v roce 2024) a přesné datum si nepamatuje. Žalobce dne 8. 3. 2024 doložil žalovanému fotokopii průkazu, avšak při druhém doplňujícím pohovoru uvedl, že nemá osvědčení o přijetí do církve, dále žalobce rozporně uváděl, že fotokopii průkazu mu zaslala z X manželka, ale zároveň není nikdo, kdo by mu mohl poslat originál (tj. nijak nevysvětlil, proč by mu manželka nemohla poslat originál, když mu již zasílala kopii průkazu). Žalovaný tak doložené fotokopii průkazu nepřiložil žádnou důkazní váhu, což soud shledává jako důvodné. Žalobce též uváděl rozporné informace o tom, zda mu víra něco zakazuje či přikazuje, o tom, jakým způsobem probíhá setkávání členů církve (kdy nejprve uvedl, že se pouze modlí a při dalším pohovoru uvedl, že pije i svatou vodu). Byť

žalobce uváděl, že jeho církev patří mezi protestantské křesťanské církve, neměl ani základní povědomí o zásadních pojmech křesťanství, žalovaný pokládal žalobci otázky na křesťanskou víru, na které žalobce odpovídal většinou neúplně, nesprávně či vůbec. Žalovaný se dotazoval žalobce i specificky na jeho církev, žalobce však neznal ani nejdůležitější svátek jeho církve, tedy Letnice (což plyne z podkladů, které ohledně církve shromáždil žalovaný). Žalobce rovněž uvedl, že od svého příjezdu do ČR nepraktikoval svou víru, což odůvodňoval tím, že nemá s kým tuto praktikovat a nemá ani knihu (bibli). Soud souhlasí se žalovaným, že toto není příliš přesvědčivý důvod, který by bylo možné považovat za překážku v praktikování náboženství žalobce, soud k tomu doplňuje, že dle shromážděných podkladů (viz reportáž z pražské mise Boží církve „Církev boha otce a bohyně matky“) Boží církev praktikuje své náboženství přímo i v Praze, navíc žalobce uváděl, že ve vlasti se modlil i sám. V tomto světle je tak vysvětlení žalobce zcela nepřiléhavé a jednoznačně podporuje závěr žalovaného o nevěrohodnosti výpovědi žalobce. Konečně, žalobce na jednu stranu uváděl, že důvodem jeho žádosti je náboženská víra, na druhou stranu však tvrdil, že opustil těhotnou manželku a dceru (resp. odcestoval v té době z vlasti) kvůli tomu, že si chtěl v ČR najít práci. K uvedeným rozporům a nesrovnalostem žalovaný dával žalobci možnost se vyjádřit a vysvětlit je (srov. přiměřeně závěry rozsudku NSS ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007-55), nicméně žalobce k tomu žádná uspokojivá vysvětlení nenabízel.

39. Příliš přesvědčivě pak žalobce nepůsobil ani při doplňování konkrétních podkladů žalovanému, kdy sice předložil dva články, tyto však dle svých slov ani nečetl, tyto články měly dle tvrzení žalobce dokládat, že byli zatčeni někteří členové církve, avšak vyplývaly z nich pouze obecné informace o církvi jako takové ve vztahu k X. Tento přístup tak rovněž nepřispěl k důvěryhodnosti žalobce ohledně jeho náboženského přesvědčení.
40. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný žalobci dal prostor pro vyličení jeho azylového příběhu, pokládal mu přitom relevantní doplňující dotazy vztahující se k jeho tvrzené příslušnosti k nelegálně působící církvi Matky boží (Sdružení Ducha svatého božího) a dotazoval se i na zásadní rozpory v jeho výpovědi. Znalosti žalobce o křesťanství i o samotné víře církve Matky boží (Sdružení Ducha svatého božího) však byly pouze velmi povrchní a měly zásadní trhliny, žalobce neznal největší svátek vyznávaný jeho církví, jeho výpověď byla nekonzistentní, žalobce svá tvrzení v průběhu výpovědi vzájemně vyvracel a často měnil, což přispívá k vnitřní rozpornosti jeho výpovědi. Nedokázal přesvědčivě vysvětlit, proč mu manželka nemůže poslat originál jeho členské karty, když mu mohla poslat jeho kopii, neuvedl ani relevantní důvody, které by mu bránily praktikovat jeho víru v ČR. Lze konstatovat, že víra jistě je niterním prožitkem každého člověka, ale nelze od ní odmyslet i vnější projevy, neboť věřící skrze určité ceremonie či obřady svou víru realizují. Právě víra, jakožto jeden z azylově relevantních důvodů, je způsobilá založit právo na mezinárodní ochranu. Žalobce však na základě výše uvedeného nepřesvědčil žalovaného o pevnosti své víry a skutečné příslušnosti k předmětné církvi, žalovaný žalobcovu výpověď hodnotil jako nevěrohodnou, v čemž soud neshledal pochybení, neboť žalovaný svůj závěr dostatečně odůvodnil.
41. K věrohodnosti žalobce pak nepřispívá ani to, že nejprve přicestoval do Maďarska, kde však o mezinárodní ochranu nepožádal, poté odjel do ČR, kde svou žádost podal až po devíti měsících od příjezdu. K tomu lze poukázat na rozsudek NSS ze dne 13. 1. 2005 č.j. 3 Azs 119/2004-50: „*Institut politického azylu slouží, zjednodušeně řečeno, k ochraně cizích*

státních příslušníků před pronásledováním ze strany domovského státu nebo v situacích, kdy má cizí státní příslušník z takového pronásledování oprávněnou obavu, přičemž pronásledování se musí dít z azylově významných důvodů. Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“ Rovněž sám žalobce několikrát uvedl, že do ČR přicestoval, aby si zde našel práci, získal „papíry“ a trvale zde žil. Tato tvrzení ve spojení s výše popsanou nevěrohodností vedly žalovaného k závěru o ekonomické motivaci žádosti o mezinárodní ochranu žalobce, s čímž soud souhlasí. K tomu lze odkázat na usnesení NSS ze dne 23. 11. 2023, č. j. 7 Azs 204/2023-45, ve kterém NSS dovodil, že „prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, konkrétně instituty podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004-57). Stěžovatel si nemůže zvolit využití institutů zákona o azylu namísto institutů zákona o pobytu cizinců, neboť mezinárodní ochrana je specifický institut sloužící jako štít lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni či ohroženi vážnou újmou, nikoli univerzálním nástrojem pro legalizaci pobytu. Právě instituty právní úpravy pobytu cizinců na území České republiky jsou určeny pro případy tohoto druhu.“

42. Žalovaný z opatřených podkladů zjistil, že církev Matky Boží je ve X nelegálně působící organizací, která je tam pronásledovaná a potírána ze strany orgánů veřejné moci, neboť její učení je považováno za rozporné s X tradicemi a hodnotami. Žalobce však nebyl z hlediska jeho azylového příběhu shledán důvěryhodným, bylo tak nadbytečné, aby se žalovaný dále zabýval jeho možným pronásledováním při návratu do země původu. Pokud totiž jeho příslušnost k nelegálně působící církvi není věrohodná, nemůže zde být ani odůvodněná obava z pronásledování v zemi původu z důvodu náboženského vyznání, tedy absentuje azylově relevantní důvod. Nebylo tak namístě, aby se žalovaný blíže zabýval postavením členů církve Matky Boží ve X a hrozbami pro žalobce při návratu do domovského státu z hlediska možného pronásledování. K tomu viz usnesení NSS ze dne 21. 3. 2023, č. j. 5 Azs 35/2022-29: „za situace, kdy byla hodnověrnost vylíčeného azylového příběhu stěžovatele zpochybněna jako celek, nemá smysl se zabývat hypotetickou otázkou, zda by v případě, pokud by se o hodnověrnou výpověď jednalo, byly splněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu či pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.“
43. Lze shrnout, že nebyly shledány důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, což žalovaný dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil.
44. K námitce ohledně neudělení doplňkové ochrany soud uvádí, že žalovaný sice na podkladě zpráv o zemi původu shledal, že situace ohledně svobody náboženského vyznání není ve X zcela příznivá, nicméně s ohledem na konstatovanou nevěrohodnost žalobce a ekonomické důvody jeho žádosti nenalezl důvody, pro které by žalobce v případě návratu mohl být vystaven nebezpečí vážné újmy. Ani v tomto závěru neshledal soud pochybení, neboť není-li výpověď žalobce ohledně jeho náboženského přesvědčení věrohodná, nemůže mu ani v zemi původu hrozit z tohoto důvodu vážná újma. Nebyly pak zjištěny ani jiné indicie, pro které by žalobce mohl být v zemi původu,

kde žije jeho manželka, děti a rodiče, ohrožen vážnou újmou. Na tyto závěry nemůže mít vliv ani skutečnost, pokud žalovaný v obecné části týkající se výkladu čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv neuvedl konkrétní čísla judikátů ESLP a uvedl pouze jejich obsah. Tato skutečnost nebránila žalobci, aby případně uplatnil jinou judikaturu, která by naopak svědčila pro jeho přesvědčení o nezbytnosti udělení doplňkové ochrany. Takto však žalobce nepostupoval a jeho námitky je třeba odmítnout jako nedůvodné.

45. S ohledem na shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
46. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci neměl úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. března 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně